



CALEA SMERENIEI

Puterea de a te coborî
într-o lume obsedată de înălțare

Succeed Publishing
Medgidia 2025

Editor: Vasilică Croitor
Traducere: Veronica Oniga
Redactor: Denisa Croitor
DTP: Beniamin Croitor
Coperta: Ciprian Ciocan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHINDLER, DIETRICH

Calea smereniei : puterea de a te coborî într-o lume obsedată de înălțare /

Dietrich Schindler. - Medgidia : Succeed Publishing, 2025

ISBN 978-630-6639-21-2

2

Copyright pentru ediția în limba română

© 2025 Succeed Publishing

Comenzi online: www.succeed.ro

Comezni telefonice: 0744 623 909

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a autorului. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

*Dedic această carte prietenului meu drag
și stimatului meu mentor, Mike Fans,
care este blând și smerit, aiudoma lui Isus,
autentic și profund în tot ce este și face.
A fi ca Mike înseamnă a învăța să fim ca Isus.*

Cuprins

Introducere	1
Secțiunea unu: Călăuziți de mândrie	9
Capitolul 1: Fără astâmpăr	11
Capitolul 2: Pierduți	33
Capitolul 3: Întunericul	53
Secțiunea a doua: Învățând smerenia	73
Capitolul 4: Renunțarea	75
Capitolul 5: Predarea	89
Capitolul 6: Aplecarea	103
Capitolul 7: Mergând înainte	117
Secțiunea a treia: Învățând umilința; binecuvântarea coborârii în smerenie	133
Capitolul 8: Evaluarea smereniei	135
Capitolul 9: Cutremurarea	143
Capitolul 10: Ajutorarea	163
Capitolul 11: Discernerea	179
Capitolul 12: Progresul	193
Capitolul 13: Celebrarea	209
Concluzie	221
Note	225

Introducere

Am fost cu toții martori lacrimilor pe care le varsă sportivii care câștigă locul al doilea sau al treilea. Toți trei urcă pe treptele podiumului. Câștigătorul e plin de exuberanță când ridică în aer medalia de aur cu o mână și un buchet de flori cu cealaltă, în timp ce fața îi radiază de fericire. Sportivii de pe locul al doilea și al treilea afișează o mină care se vrea fericită, însă lacrimile trădează ce au în inimă. Pentru concurenții plasați pe locul al doilea și al treilea, singurul premiu este premiul întâi.

Deși cei mai mulți dintre noi nu au participat niciodată la o întrecere olimpică, știm cu toții cum e să îți dorești medalia de aur. Pentru noi, e important să fim percepuți drept câștigători. Gândiți-vă la ultima conversație purtată cu niște oameni pe care abia i-am cunoscut. Ce le-am împărtășit despre noi înșine? Nu cumva a fost ceva legat de performanța noastră, de pedigreeul sau de poziția ocupată?

Din fragedă copilărie, părinții noștri ne-au lăudat când reușeam să facem un lucru bun: să mâncăm cu lingura, să facem primii pași sau să folosim olița. Mai târziu, am învățat că măsura în care eram acceptați de alții varia în funcție de notele care apăreau în carnetul nostru de elev. De la părinți

la profesori și colegi, mesajul era clar și răspicat: „Cei ce pierd sunt pe ultimul loc. Nu fi unul dintre ei! Dacă vrei să ajungi departe în viață, atunci trebuie să te numeri printre cei cu realizări remarcabile!”

Această mentalitate a realizărilor a cuprins și tărâmul religios. Noi percepem o mare parte a spiritualității ca având de-a face cu faptul că suntem oameni buni și avem impresia că Dumnezeu caută câștigători la capitolul moral. Cei ce pierd nu sunt priviți cu ochi buni. Dumnezeu seamănă cu părinții noștri: vrea să fim încununati de realizări.

Scopul oamenilor religioși este să ajungă unde este Dumnezeu, adică în cer. Cerul este locul binelui și al fericirii supreme. Este treapta cea mai înaltă a podiumului. Noi ne imaginăm că traseul pe care îl avem de urmat pentru a ajunge la Dumnezeu seamănă cu o scară a moralității; ea începe de jos, iar primele ei trepte reprezintă răutatea, în vreme ce ultimele, aflate la capătul de sus, lângă Dumnezeu, reprezintă bunătatea. La capătul de jos sunt ucigașii cei mai infami și traficanții de heroină. La capătul de sus sunt Maica Teresa și Opie. Dumnezeu stă deasupra scării noastre și ne încurajează în timp ce urcăm spre El, așteptându-ne cu brațele deschise. Însă El nu mișcă un deget. Tot efortul ne revine nouă. Slujba noastră este să fim câștigători, să devenim cea mai bună versiune morală a noastră, pentru ca Dumnezeu să fie în cele din urmă impresionat, așa cum sunt arbitrii de la Jocurile Olimpice. Astfel, ne petrecem zilele urcând pe scară și sperând că vom reuși să înlocuim răutatea noastră cu bunătatea, înregistrând astfel progrese în drumul spre vârful scării. Capătul ei este obiectivul nostru. Însă, ca să ajungem în vârf, trebuie să fim noi înșine niște vârfuri.

DUMNEZEU

Binele



Răul

OMUL

Scara moralității

Imaginea 1. Scara moralității

Majoritatea religiilor al căror fundament este bazat pe ideea câștigării meritelor pornesc de la prezumția unei scări a moralității. Însă, când deschidem Biblia, descoperim în ea o perspectivă diferită. Citim pasaje precum:

Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască.
(Eclesiastul 7:20)

Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. (1 Ioan 1:8)

Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. (Romani 3:23)

Asemenea cuvinte răstoarnă percepția noastră legată de urcatul pe scara moralității pentru a ajunge la Dumnezeu și nu constituie o veste bună pentru Maica Teresa sau pentru Opie, căci nu treptele scării sunt esențiale, ci cei doi stâlpi laterali. În mod mai degrabă paradoxal decât contradictoriu, printr-o singură acțiune putem fi deopotrivă nobili și lipsiți de noblețe. Sau, uneori, facem lucruri bune, dar cu motivații ascunse negative.¹

Chiar și în momentele noastre cele mai bune, când reușim să punem în umbră concurența, tot nu ne ridicăm la înălțimea standardului de aur al bunătății absolute. Unii cititori vor tresări citind această declarație și vor încerca să își justifice bunătatea, comparându-se cu cei din jur: „Dar, dacă mă uit la Bob sau la Nancy, eu mă descurc destul de bine.” Deseori, „Bob sau Nancy” sunt acele suflete sărmane pe care le considerăm ca fiind mai jos decât noi. Rareori ne comparăm cu cei care ne sunt superiori din punct de vedere moral.

DUMNEZEU

Binele



Răul

OMUL

**Scara
moralității**

DUMNEZEU



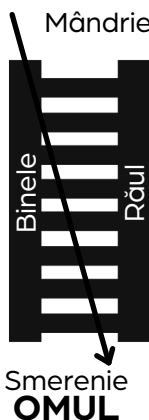
OMUL

**Stâlpii
laterali**

Imaginea 2. Stâlpii laterali

Noi suntem șocați să descoperim că Dumnezeu nu ne dă note care să fie trecute într-un grafic. Frunzărim mai departe Biblia, căutând să găsim o fărâmbă de speranță pentru cei care au falimentat din punct de vedere moral, ca noi. Și apoi o găsim. Evrica! Într-adevăr, descoperim o scară în Biblie! Însă categoriile ei sunt opuse celor la care ne așteptăm. Pe treptele de sus nu se găsește bunătatea, ci un cusur numit mândrie. Iar pe treptele de jos nu găsim ceva rău, ci o virtute numită smerenie.

DUMNEZEU



Scara răsturnată

Imaginea 3. Scara răsturnată

Dacă Dumnezeu are o casă, ea este în cer. Însă, dacă Dumnezeu are o a doua locuință pe pământ, un fel de cabană pe malul lacului, în ea se află oamenii smeriți.

Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în

locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite. (Isaia 57:15)

Iată spre cine voi privi cu bunăvoință: spre cei smeriți și cu duhul mâhnit, spre cei ce se tem de Cuvântul Meu. (Isaia 66:2, NIV)

Dumnezeu Se raportează într-un mod neașteptat la cei pe care îi iubește și pe care îi privește cu bunăvoință: El îi ocolește pe cei plini de ei înșiși și vine lângă cei smeriți, care evaluează cum se cuvine realitatea și, astfel, pe ei înșiși.

Creștinismul ne spune că nu trebuie să urcăm spre Dumnezeu, ci că El Se pleacă și coboară pe scară pentru a ajunge la noi. El ar dori să vină lângă toți, însă, vai, cei mai mulți sunt prea absorbiți de ei înșiși și de încercările lor de a-și dezvolta sinele pentru a-l permite lui Dumnezeu să intre în viața lor. Adevărul derutant este acesta: Dumnezeu coboară scara ca să intre în viața celor smeriți.²

Înainte să ajungem în casa noastră cerească, Dumnezeu vrea să locuiască în noi și să fie acasă cu noi, acum.

Eu și soția mea ne-am mutat de curând într-o suburbie a orașului Chicago, după ce ne-am întors din Germania, unde am locuit timp de treizeci și șapte de ani. Locuim literalmente în demisolul părinților ei. (Sperăm să dăm startul unei noi mișcări sociale, cea a copiilor trecuți de șaiszeci de ani care se mută înapoi în casă cu părinții lor, instalându-se la demisol.) Am început să discutăm despre casa pe care ne-am dori-o. Am povestit despre caracteristicile ei: o casă cu un etaj sau

cu două, cu două dormitoare, cu patru, cu demisol sau fără, cu peluză mică sau mare, cu dressing și birou.

Atunci când Dumnezeu Se gândește la un spațiu de locuit, ce are în minte? După încrederea pe care ne-o punem în Isus Cristos ca Mântuitor al nostru, singura trăsătură care Îl mai interesează este o inimă smerită. Vă considerați o persoană smerită? Ce-ar fi să începem o călătorie în care să învățăm cum să fim oameni plăcuți lui Dumnezeu în viața de fiecare zi? Cum ar fi dacă am descoperi cât de vătămătoare este mândria și că ea s-a infiltrat în o parte atât de mare a ceea ce am devenit? Și cum ar fi dacă am avea o cale de scăpare? O cale spre o viață mai bună? O cale spre o încântare neașteptată, spre trăirea smerită în care Dumnezeu Se simte cu adevărat acasă?

Vă invit să mă însoțiți într-o călătorie a coborârii spre smerenie.

SECȚIUNEA UNU: Călăuziți de mândrie

Când au de explorat lumea nouă și ciudată a altei țări, misionarii transculturali au deseori nevoie de un ghid de încredere, care să îi ajute să înțeleagă realitatea înconjurătoare. Cărțile, documentarele și mărturiile unor oameni care au trăit în țara lor adoptivă sunt resurse utile. Însă nimic nu se compară cu un localnic care să ia sub aripa lui străinii, ajutându-i să se deprindă cu limba, obiceiurile, istoria și geografia. Tot astfel, ce ghid mai bun ar putea exista pentru explorarea țărâmului mândriei decât Mândria însăși?

Esența smereniei este evidențiată de umbrele pe care le proiectează opusul ei, mândria. Pentru a înțelege ce este smerenia, e important să analizăm ce nu este ea. Când Mândria ne este călăuză, trebuie să ne amintim că acest ghid nu se află în afara noastră, ci că locuiește în sufletele noastre. Ea ne-a însoțit mereu, uneori îmboldindu-ne, dar cel mai des ademenindu-ne să ne cufundăm în lumea ei.

După cum vom vedea, ghidul acesta nu este neutru, ci e nespus de entuziasmat de lumea pe care o locuiește. Călăuza noastră, Mândria, este cea mai bună reclamă pentru dorința de a locui în țara ei. Pe țărâmul mândriei, impulsurile și sentimentele îi conduc pe oameni. „Dacă mă face să mă simt bine, atunci nu poate fi ceva greșit” e lozinca ștanțată pe

monede. În țara mândriei, viețuirea pentru ziua de astăzi, pentru timpul prezent, trece peste timpul trecut și viitor. Acesta este un tărâm în care nu există limitările supărătoare ale rușinii și vinovăției. Familiarizarea cu această cultură nouă începe cu respingerea cătușelor morale care inhibă fericirea personală, căci fericirea poate fi atinsă, spune călăuza noastră, doar ne debarasăm de tot ce ne face triști, mânioși, deprimați și capricioși. Există norme morale, dar ele depind de propriul nostru sentiment legat de bunăstarea personală. În țara mândriei, oamenii sunt iubiți și prețuiți în mod condiționat, dacă slujesc la potolirea foamei noastre după împlinirea personală.

Călăuza noastră este agreabilă, convingătoare, delicată și captivantă. Ea ne face să ne întrebăm cum ne-am putea dori să trăim în orice altă lume decât cea locuită de ea. În timp ce ne ajută să străbatem teritoriul acestei țări a mândriei, vom avea deseori sentimentul de déjà-vu; locurile ni se par familiare, ca și cum am mai trăit aici cândva. Într-adevăr, chiar am locuit aici. Țara mândriei nu este pentru noi una străină. Ea este țara noastră de baștină.